

Afscheidsspeech van Hendrik-Jan Hoogendoorn

Alex uit het oog, maar nooit uit het hart!

Skiën is de grootste passie van de broertjes Hoogendoorn en waar mogelijk doen wij dit dan ook zo vaak mogelijk. Daarom hadden wij Elmar, jij en ik van 27 februari tm 2 maart een skiweekend in Hintertglamm Oostenrijk gepland.

Omdat jij op woensdagochtend 26 februari nog een mondelinge verdediging had konden wij pas 's middags weg. Onderweg vertel je hoe fantastisch je het naar je zin hebt. Leuke vriendin, leerzame studie, fantastische ouders, opgegroeid op de boerderij, twee ondernemende broers en werken bij de Boerinn. Je spreekt zelfs uit hier in de toekomst als partner te willen werken.

Na een voorspoedige reis volgen bijna 3 fantastische dagen. De laatste dag (zondag 2 maart) doen wij het rustig aan, de laatste dag gebeuren immers de meeste ongelukken. Ook voor de lunch nemen wij meer tijd dan normaal, wij zitten 1,5 uur, waar wij ons normaal nog geen half uur rust gunnen. Naderhand zegt Elmar nuchter: ik heb wel een uur op mijn eten moeten wachten.

Na de lunch besluiten wij om via een kleine omweg naar de auto te skiën. We hebben immers nog 2 uur en het kan natuurlijk niet de bedoeling zijn om met de ski's door het dorp te lopen als je het ook skiënd kunt bereiken.

Tegen half drie wordt een steile afdeling ingezet. Omdat ik als eerst was afgedaald en omhoog keek zie ik Pascal, Elmar en jou in een rustig en ritmisch tempo naar beneden komen. Ik schrik als ik zie dat je 20 meter voor mij rechtdoor het bos in skiet, waar je het accent iets naar links had moeten verleggen. Op intuïtie schop ik mijn ski's uit en ren je kant op. Dichterbij gekomen hoor ik je belemmerde ademhaling. Ik realiseer mij dat het goed fout is en roep tegen pascal dat er een helikopter moet komen. Na 3 kwartier wordt je per helikopter afgevoerd.

Die zondag horen wij na zes spannende uren dat ze een bloeding tussen je schedel en je hersenvlies met succes gestopt hebben. Verder horen wij dat je situatie kritisch, maar wel stabiel is. Op woensdag wordt je nogmaals geopereerd, een te hoge druk op je hersenen maken het tijdelijk lichten van zijn schedel op twee plaatsen noodzakelijk. Ook dit lukt met succes. Op vrijdagochtend komt daar het bericht overheen, dat je hartritmestoornissen hebt. Die zelfde middag wordt dit je uiteindelijk fataal en sterf je aan een hartstilstand. De klap op je hersenen was te groot, waardoor je hart niet meer kon worden aangestuurd.

Groot verdriet, vele kaarten met mooie teksten, spontaan bezoek en goede gesprekken met de naaste familie volgen. Verder stel ik mijzelf diverse vragen. Hoe had dit voorkomen kunnen worden? Waarom jij? Als God bestaat waarom laat hij dit dan gebeuren? Na een paar dagen van ontkenning volgt berusting en op woensdag kom je thuis. Tegelijkertijd trek ik de conclusie dat als er een hemel is, jij daar als sociale kloon van je moeder in zit, of anders met het daar verschrikkelijk leeg zijn!

Moeten wij nu treuren is een vraag die je vader en ik ons afvragen? Ik heb het gedaan en merkte dat ik hoofdpijn kreeg en ongelukkig werd. Boos worden lukt ook niet, want als ik mijn ogen sluit zie ik een lachende Alex op mijn netvlies verschijnen. Kan ik de schuldvraag dan wellicht bij iemand in de schoenen schuiven is een volgende vraag die in mij opkomt. Ik loop weer vast. Ik weet immers via de bijbel en uit ervaring dat de mens niet perfect is en dus af en toe fouten maakt! Meestal loopt dit goed af en heel soms niet. Als dit dan gebeurt verliest een jongen als ik op 29 jarige leeftijd een zeer dierbare. In mijn achterhoofd heb ik altijd geweten dat zoiets ook MIJ kan gebeuren en op 7 maart 2003 verlies ik een zeer dierbare.

Ik denk terug en constateer dat je je tijd ver vooruit was. Je genoot van elke dag die God je gaf. Je liet altijd iedereen in zijn of haar waarde, maar zorgde wel dat dingen gebeurden zoals JIJ dat wilde. Je was kortom een welkome aanvulling voor elk gezelschap.

Er zijn dan ook bijzonder veel mensen in deze kerk die jouw warme aanwezigheid enorm zullen missen. Dit geldt ook voor mij, maar ik zie het bovenal als een voorrecht om je ruim 22 jaar gekend te mogen hebben en je met volle teugen van het leven heb zien genieten. Je bent en blijft mij voorbeeld.

Toch zullen er zware tijden aanbreken.

- Werken bij de Boerinn zal nooit meer hetzelfde zijn.
- Wij als overblijvende broers zullen moeten proberen om je zelfverzekerde vader zich te laten gedragen. Wetende dat alleen JIJ dit als de beste kon.
- Je moeder zal haar zachtste en meeste sociale zoon moeten missen. Gelukkig heeft zij veel mensen die om haar heen staan en die dit zullen blijven doen.
- Samco en Conny zullen ook niet meer op jou warme bezoek kunnen rekenen.
- En Elmar heeft moeite om te geloven dat het afscheid na vandaag echt definitief is. Even voetballen en ravotten zal hij voortaan met anderen moeten doen.

- En dan Miranda. Ruim een jaar geleden leerde je haar kennen. Vervolgens ging je een half jaar naar Bonaire en was er alleen contact via de e-mail. Bij terugkomst volgde heel spoedig een intieme relatie. Jullie konden geen moment van elkaar afblijven. Jij gaf haar veel positieve energie en zij liet jou nog meer van het leven genieten. Je schijnt zelfs aangegeven te hebben met haar te gaan trouwen, maar dan moest ze je nog wel eerst even vijf jaar loslaten. Alex jongen wat zal het moeilijk voor haar zijn om je nu voorgoed in dit aardse bestaan te moeten loslaten. Doe daarboven alsjeblieft alles wat in je vermogen ligt om haar hierbij te helpen.

- Ik sluit af met mij zelf. Ik verlies in jou mijn sole mate onder de broers. We waren het perfecte tandem. Jij perfectionist ik generalist, dit leidde in vele opzichten tot de perfecte balans.
- Wetende dat je op de heenreis had aangegeven op termijn in het bedrijf erbij te willen, zal ik je naast compagnon en klankboard bovenal als mens verschrikkelijk missen. Je was een persoon waar ik echt alles mee kon delen en die ook mij beter liet functioneren, zoals je dat eigenlijk met iedereen in je omgeving deed.

Het gemis is groot, maar de positieve herinneringen overheersen. Sinds vorig jaar kennen wij het gedachten goed van Pim, sinds dit jaar komt daar gewoon het gedachtegoed van JOU bij. Het is zo knap hoe jij, in dit aardse bestaan waarin mensen elkaar gek maken op jacht naar nog meer welvaart en geld, de kwaliteit van het leven altijd voorop stelde. Benijdenswaardig is de wijze waarop jij tegelijkertijd de materialistische kwantiteit van het leven erbij pakte. Dit alles zonder anderen te kort te doen.

Je bent en blijft ons voorbeeld. Als wij het moeilijk krijgen denken wij gewoon aan JOU. We sluiten onze ogen en op ons netvlies verschijnt de altijd lachende Alex. En als wij niet weten hoe wij een probleem moeten oplossen denken wij gewoon: hoe zou Alex dit aangepakt hebben? Je gaat na vandaag uit ons oog, maar blijft voor altijd in ons HART. Bedankt voor alles en tot ziens!!!!